

[Lykketoft]

toget, for det er fortrinsvis unge mennesker, der bruger plader og bånd, og det skal man søreme betale for. Og det kan vi så spare 5 kr. pr. måned i skat af alle sammen, det er noget i den størrelsesorden!

Men på hele det kulturelle område – og det gælder jo så udpræget, hvis man også bevæger sig ind på bogområdet – er problemet ved at tænke brugerbetaling jo ikke, om der er lidt flere over indkomstgennemsnittet end under indkomstgennemsnittet, der låner bøger; problemet er, at hvis man indfører brugerbetaling, indfører man en endnu stærkere social opdeling i, hvem der faktisk får benyttet sig af de kulturelle tilbud. Og det ville være i strid med alt, hvad vi har arbejdet for i de forrige generationer også på det område.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Det er til en bemærkning fra hr. Lykketoft om den offentlige sektors nuværende størrelse, hvor jeg kunne forstå på hr. Lykketoft og jo altså Socialdemokratiet, at man mener, at den offentlige sektor har den størrelse, den i øjeblikket skal have, og at problemløsningen er, at man gør den private sektor større.

I 1970 var der omkring 420.000 offentligt ansatte. I 1989 nærmer vi os 850.000 offentligt ansatte. Jeg ved ikke, om hr. Lykketoft kunne forklare mig og resten af Folketinget, hvad det er for ting i den offentlige sektor, vi har i dag, som vi overhovedet ikke kunne undvære i 1970, og som gjorde det til et uland at leve i Danmark i 1970? Jeg kan sagtens huske, hvordan det var i 1970, og det var ikke noget uland. Hvorfor var størrelsen af den offentlige sektor, vi havde i 1970, ikke stor nok? Hvorfor er det nu lige pludselig 1989-størrelsen, der er den korrekte?

Sammenligner man med andre lande ude i verden – og det behøver ikke at være ulande, det kan være ganske velstillede lande som f.eks. Schweiz – så er det således, at man har 15 offentligt ansatte for hver 100 i den egentlige produktionssektor. I Danmark har vi 162 offentligt ansatte for hver 100 i produktionssektoren. Forestiller vi os nu, at vi skulle følge hr. Lykketofts tanker, nemlig at det bare er den private sektor, der skal gøres større, så skal den jo gøres 10 gange større, for at vi er i samme situation som i Schweiz, og en privat sektor, der er 10 gange større, ville betyde, at man skulle have 16 mio.

ansat i den private sektor, og hvor man ville få de folk fra, ved jeg ikke.

Men én ting er helt sikker: Hvis ikke vi er i stand til at gøre den offentlige sektor mindre, så klarer dansk produktionserhverv sig ikke. Så kan man ikke klare den opgave, det er bl.a. at få betalt vores store gældsforpligtelser.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Hr. Behnkes ræsonnementer er efter min mening så primitive, at de skriger til himlen, og man kunne sige: Hvorfor skal man egentlig kommentere sådan noget? Hvorfor tror hr. Behnke, at Sverige har haft en voldsom industriel vækst, til trods for at den svenske offentlige sektor for så vidt er lige så tyngende som den danske? Man kan slet ikke bruge den form for ræsonnementer. I øvrigt er det jo lidt tilfældigt, i hvilken regi man i de forskellige lande placerer forskellige serviceopgavers løsning.

Det, der er afgørende – det, som hr. Behnke garanteret aldrig kommer til at forstå, men som De Konservative burde kunne forstå – er, at i vores samfund heroppe i Norden er begge køn marcheret ud på arbejdsmarkedet, og de ønsker at blive der begge to. Det kræver, at meget store opgaver med omsorg for børn, for syge og for gamle, som i de gamle samfund, og som i nogle af de samfund, hr. Behnke synes bedst om her i verden, bliver varetaget ofte meget tilfældigt af ulønnet, usynlig kvindelig arbejdskraft, i vores samfund varetages af lønede mennesker, som altså – synes vi politisk – mest hensigtsmæssigt er blevet ansat i den offentlige sektor.

Men der er en fuldstændig organisk sammenhæng mellem vores ønske om, at begge køn har mulighed for en tilværelse også på arbejdsmarkedet, og så det, at disse pasningsfunktioner, disse omsorgsfunktioner og disse serviceydelser varetages, og derfor er denne borgerlige tankegang om at banke den offentlige sektor tilbage med et eller andet antal tusind eller 100.000 mennesker i beskæftigelse det samme som et krav om at banke den kvindelige erhvervsdeltagelse tilbage til, hvad den var i 1975, 1970 eller 1965.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):